

Vázlat

Klee előszava Tandorihoz

*Útjára ered egy mondat, szabadon, céltalanul,
mintha csak szó után menne, kísérő
formák nélkül. Nézem, vajon kezdeményez-e nélkülem
az ég. Annyi a hely, hogy a szemhatár a szürke sötétség
terhelte csöndben végig pontosan követheti.*

*Hanem a gödröket betemetik, lebontják a
kerítést, csupán a föld marad egy hegyben.
Mi történik itt? A csontok egymásra natva
csontvázatot alkotnak, s könnyű jelhöket görget
maga előtt a szél —, séta ez csak úgy, a*

*séta kedvéért. Közben a némaság nyílt helyein
madarak húzzák, rakják sorba a jákat —, ugyanaz
a félelem most körülírja önmagát. Felsöttessem
szokatlanul súlyos. Egy fa balra dől a fel-
erősödő szélben, s én majdnem elesem. Úgy*

*érzem, élet vagy halál kérdése ez, nem több.
Dehát emléke szerint rendeződik el a világ, és
korlátok közé szorítva is az emelkedést mindig
aláhullás követi. Lassan kövekhez ér bennem
a gravitáció —, bár ez csak a felületen esik*

*meg. A mélyből visszalöknek a hegyek, nem
tudom, volt-e, amiről eddig lemondtam. Víz
és levegő közbelső birodalmak mindenütt,
tehát „itt” is. Mintha lépcsőn vinnék föl
egy személyt, következem mondataimban. S valahol*

*a kutakat kiássák, a múltamat fölépitik,
Súlyomat próbálgatom lépésről lépésre —, a
mozdulat fontosabb, mint ami utána marad.
Végül kinyitok egy ajtót. A szem bejárja
a számára a műben megépített összes utakat.*